

РЕШЕНИЕ

№ 5723

гр. София, 30.08.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав,
в публично заседание на 13.05.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Ася Атанасова, като разгледа дело номер **11008** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.233 и чл.250 от Закона за Министерството на вътрешните работи (ЗМВР) вр. с чл.145–178 от Административно процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на Б. Ц. А. срещу Заповед № 4849/ 21.11.2011г. на Директора на Главна дирекция „Гранична полиция” на Министерство на вътрешните работи (МВР), с която му е наложено дисциплинарно наказание "Уволнение" и е прекратено служебното му правоотношение.

Жалбоподателят твърди, че оспорената заповед е „издадена въз основа на несъществуващи факти, обстоятелства и фактически основания, посочени в заповедта, незаконосъобразна поради издаване и в нарушение на процесуалния и материалния закон.“ Мотивите му за това са: 1. Неправилно е приложен материалният закон и съдебната практика. 2. В хода на дисциплинарното производство не са установени доказателства за нарушението и наложеното наказание е явно несправедливо и необосновано, без виновно поведение на А.. 3. Счита, че посоченото ПТП е несъществуващо и недоказано. 4. Наказващият орган неправилно е достигнал до извода, че А. е извършил действия, нарушаващи Етичния кодекс на служителите на МВР. 5. Не било вярно посоченото в заповедта обстоятелство, че е управлявал мотоциклет. Твърди, че е пострадал като пешеходец, затова и експертите за наличие на алкохол в кръвта му са неотнормирани. 6. Допуснато е съществено нарушение на административно-производствените правила като наказващият орган не е конкретизирал деянието и поведението на А. и не е обосновал извода си за нарушение

на Етичния кодекс. В съдебно заседание, чрез адвокат Ж., излага доводи за това, че назначената по делото експертиза не е могла да установи по прегледаните видеозаписи номера на мотоциклета и управляващото го лице. Твърди, че тъй като не е бил на служба, без значение е дали е употребил алкохол.

Ответникът - Директора на Главна дирекция „Гранична полиция”, чрез юрисконсулт С. оспорва жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура не изпраща представител и не взема становище.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

От фактическа страна:

Видно от представените по делото доказателства, А. е заемал длъжността „полицай” в 05 група на Граничен контролно-пропускателен пункт I-ва степен от Г. I-ва степен К. при РДГП-Драгоман.

На 17.08.2011г., около 03,55ч, в С., А., управлявайки мотоциклет „Х.“ с ДК [рег.номер на МПС] , самокатастрофира в разделителен остров на кръстовището на [улица]и [улица]. На място са пристигнали екипи на спешна медицинска помощ и на пътна полиция. А. е бил пострадал и затова е откаран в института „Пирогов“. Взета му е кръвна проба в 6,50ч. От същата е установена концентрация на алкохол в кръвта от около 1,61 към момента на взимане и около 2,45 промила отнесено към времето на ПТП.

Съдът приема така описаната фактическа обстановка, (изцяло съвпадаща и с приетата в оспорената заповед), въз основа на събраните по делото и събраните в хода на дисциплинарното производство доказателства, посочени общо по-долу:

В хода на дисциплинарното производство са взети сведения от четири лица, пристигнали веднага на мястото на произшествието – лекарят (д-р С.) и шофьора (Д.) от спешна медицинска помощ и от двамата полицаи (М. и С. от 03-то РУП на СДВР). Първите две сведения са от 12.09.2011г., вторите – от 10.09.2012г. И четиримата са категорични, че А. е бил сам на местопроизшествието. Същото полицай С. потвърждава и в докладна записка.

Според д-р С. – „Личеше, че е употребил алкохол.“ Според шофьора Д., А. е залитал. При постъпването на А. в "Пирогов" му е взета кръвна проба. Това е станало в 6,50ч., тоест три часа след ПТП. Според експертиза от 23.08.2011г. установена концентрация на алкохол в кръвта към момента на взимане на пробата е 2,00 промила, а към 3,50ч. е била 2,45 промила и А. „се е намирал в средна степен на алкохолно опиване. Според експерта „Тази степен ... се характеризира със значителни нарушения в мисловната дейност, речта, съобразителността, вниманието, ориентировката, координацията на движенията, силно забавени реакции и др.“ Същата концентрация – 2 промила се установява и химическата експертиза.

Прегледани са архивни записи на камери на сектор „Видеонаблюдение“ към СДВР. Установено е, че на кръстовищата на [улица]с [улица]и на [улица]с „К. Б.“ в периода от 03.00ч до 04.03ч. преминава само един мотоциклетист. Същият е сам на мотора. От същите записи се вижда преминаване на такси, от което вероятно е подаден сигнала за ПТП до тел.112, както и пристигането на екипа на спешна медицинска помощ.

Съдът кредитира горните доказателства като категорични и непротиворечиви.

В хода на дисциплинарното производство са взети сведения от още две лица - Р. Х. и

Ю. Л., и двамата от [населено място].

Х. твърди, че на въпросната дата бил помолен от Л., в заведението на когото работил, да откара с мотоциклета А. от П. в С.. Самият Х. заявява „Нямам свидетелство за управление. Не съм карал курсове за мотоциклет.“ След ПТП-то, което той причинил, Х. напуснал мястото и се прибрал с такси до П..

Л. твърди, че в заведението си в П., пили с А. „по бира“. Не потвърждава той да е помолил Х. да откара А. в С.. Лично той видял Р. да управлява мотора.

Сведенията на Х. и Л. си противоречат взаимно (относно молбата на Л. към Х. да откара А.). Сведението на Л. – „по бира“ - противоречи на резултатите от пробата за алкохол. Недостоверно звучи твърдението на Х., че е управлявал мотор без свидетелство за управление и без проведени курсове, както и начина му на напускане на мястото на ПТП. Сведението на Л. е с посочена дата 14.08.2011г., тоест още преди самия инцидент. Това може да се дължи и на грешка. По-съществено е и следното разминаване – в сведението се посочва съвсем различна дата на събитията – 16.06.2011г. – два месеца преди действителната. Тези сведения противоречат и на целия останал доказателствен материал по делото.

Косвено съмнения в тяхната достоверност внася и фактът, че въпреки че на оспорвания бе допуснат в съдебно заседание от 20.02.2012г. едни свидетел при режим на довеждане, същият не се възползва от тази възможност и не доведе такъв свидетел, вкл. някое от тези две лица.

Сведенията на Х. и Л. най-после противоречат на обясненията на самия А. – в молба до съда, л.30, че „придвижвайки се пешком ... паднах в необозначен в тъмното изкоп ...“, докато си търсил мотора.

С оглед изложеното в горните три абзаца съдът не кредитира сведенията на Х. и Л..

Съдът не кредитира и обясненията на самия А., дадени в хода на дисциплинарното производство (приложение 2) за това, че не е употребил алкохол. Това твърдение противоречи на сведението на Л. и най-вече на резултатите от взетата алкохолна проба.

В производството пред съда е приета съдебномедицинска експретиза (л.66-70). От нея и от отговорите на вещото лице в съдебно заседание от 02.07.2012г., става ясно, че „на пострадалия А. не са прилагани никакви медикаменти“, които биха могли да променят резултатите от пробата за алкохол. Обсъдени са възможностите пробата да е компрометирана от веществата, използвани при анестезията и при промиването на раната, като вещото лице дава отрицателна експертна за такава възможност и липса на основание да се твърди такова нещо.

В производството пред съда е приета съдебнотехническа експретиза (л.96-103). От нея и от отговорите на вещото лице в съдебно заседание от 26.11.2012г., става ясно, че файловете (снети от видеонаблюдението) са създадени на 15.09.2011г. Вижда се преминаването на мотоциклета. На единият от тях не може да се прецени броя на лицата върху мотоциклета, на другия се вижда едно лице; не може да се установи марка и номер на мотоциклета; установеното време е 3,32ч. Съдът счита за неоснователен доводът на адв. Ж. за това, че понеже на видеозаписите не се вижда номерът на мотоциклета, то не може да се направи извод, че той е именно на А.. Номерът не се вижда поради ниското качество на видеозаписите. От тях обаче се вижда, че от времето между 3.00ч и 4.03ч на въпросната дата по този маршрут е преминал само един мотоциклет, поради което следва да се приеме, че той е именно на А., в контекста на останалите доказателства по делото.

При така установената фактическа обстановка съдът приема от правна страна следното:

Оспорената заповед е връчена на 28.11.2011г., видно от отбелязване върху самата нея. Жалбата е постъпила в съда на 12.12.2011г., тоест – в 14-дневния преклузивен срок по чл.149, ал.1 от АПК. Оспорващият е адресат на акта и има интерес от оспорването, тоест - има качеството на надлежна страна.

С оглед горното жалбата е процесуално допустима и съдът следва да я разгледа по същество.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби по издаването му, съобразен ли е акта с целта на закона.

Видно от представените по делото доказателства А. е заемал длъжността „полицай“ в посочените по-горе група, ГКПП и РДГП на МВР. Съгласно чл.170, ал.1, т.6 вр. с ал.2, т.6 „полицай“ съответства на категория Е на държавния служител в МВР. Тоест, полицай А. е държавен служител в МВР от категория Е. Съгласно чл.246, т.2 ЗМВР за държавните служители от категории Д и Е заповедите за прекратяване на служебните правоотношения се издават от органите по чл.186, ал.1. Сред посочените в последната норма органи са и директорите на главните дирекции. В случая заповедта е издадена от Директор на Главна дирекция – „Гранична полиция“ на МВР.

С оглед горното съдът приема, че оспорената заповед е издадена от компетентния за това орган съгласно чл. 246, т. 2 вр. чл. 186, ал. 1 ЗМВР.

По отношение на формата и съдържанието си оспорената заповед е издадена в съответствие с чл.269 от Правилника за прилагане на ЗМВР (ППЗМВР) и чл.59, ал.2 от АПК – същата е в писмена форма, посочен е органът – издател, мотивирана е като са посочени правните и фактическите основания за издаването ѝ, посочени са срокът и редът за обжалването ѝ.

Съдът намира, че не са нарушени съществени процесуални правила при издаването на заповедта:

Спазено е изискването на чл.230,ал.1 ЗМВР дисциплинарното производство да се образува с нарочна заповед – в дисциплинарното дело, с дата 24.08.2011г. В нея ясно и точно са описани деянието на А. и точните разпоредби, които са нарушени с него. С покана от 08.09.2011г. до А. е поканен да се запознае със заповедта и тя е сведена до знанието му на 09.09.2011г., видно от отбелязване върху самата нея, тъй че той е могъл да участва в производството съгласно чл.230, ал.4 от ЗМВР. Взети са му обяснения на 12.09.2011г. (приложение 2 в дисциплинарното дело) съгласно чл.229, ал.1 от ЗМВР.

Съдът намира, че е спазен срокът за налагане на дисциплинарното наказание по чл.225 от ЗМВР, тъй като съгласно ал.4 от същия „Когато дисциплинарното нарушение е и престъпление или административно нарушение, сроковете по ал. 1 и 2 започват да текат от влизането в сила на присъдата или наказателното постановление“. Видно от Постановление за привличане на обвиняем (в дисциплинарното дело, стр. предпоследна), А. е привлечен като обвиняем за престъпление по чл.343б, ал.1 от Наказателния кодекс (Общопасни престъпления – „Който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта си

над 1,2 на хиляда, установено по надлежния ред, се наказва с лишаване от свобода до една година.“)

С оглед изложеното по-горе съдът намира доводите на оспорващия за процесуални нарушения за неоснователни.

Съдът намира за неоснователни и доводите на оспорващия за нарушения на материалния закон.

Оспорващият е бил запознат със заповед № Из-2013/08.11.2006г. за утвърждаване на Етичен кодекс за поведение на държавните служители в МВР (л.110-111) и със заповед за изменението му (л.112-113). Т. е видно от протокол за запознаване – л.129-131, като А. е под № 57 и от протокол за запознаване (с изменението) – л.132-133, като А. е под № 2.

Точка 17, буква „а” от Етичния кодекс изисква държавният служител да се подчинява на нормативно определените правила за движение по пътищата на РБ, а точка 17, б."б" от същия кодекс забранява на служители на МВР да управляват МПС с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 промила, включително извън работно време и по време на отпуск. Съдът намира също така, че с действията си А. е нарушил, освен вече цитираните разпоредби, така и посочените в оспорената заповед т.7 и т.8 от Кодекса. Съгласно т.7 държавният служител в системата на МВР пази доброто име на институцията, съгласно т.8 – дава личен пример с поведението си. Поведението на А. е било такова, че не просто не пази, но напротив – руши доброто име на институцията. МВР е не просто държавна институция, а е държавна институция, натоварена в най-голяма степен със задачата за спазване на законността и обществения ред. Включително и по пътищата. Затова и изискванията към нейните служители в това отношение са по-високи. Тези изисквания са както нормативни, (съгласно Етичния кодекс), така и изразени като обществени нагласи. Обществото е особено чувствително към нарушения, извършвани от служители на институции и ведомства, които следва да бдят за спазването на законите. Затова съдът счита, че правилно действията на А. от 17.08.2011г. са квалифицирани от дисциплинарнонаказващия орган като такива, които уронват доброто име на институцията МВР и не могат да служат за „личен пример“ и съответно са нарушени от А. т.7, т.8 и т.17, б. "а" и "б“ от Етичния кодекс.

Съгласно чл.224, ал.2, т.4 от ЗМВР нарушаването на правилата на Етичния кодекс е дисциплинарно нарушение и съгласно ал.1 на същата норма следва да бъде наказано дисциплинарно.

При определяне на дисциплинарното наказание административнонаказващият орган е приел, че дисциплинарно нарушение е тежко по смисъла на чл.227, ал.1, т.10 от ЗМВР - „друго тежко дисциплинарно нарушение“ - и като такова му се следва наказанието по чл.226, ал.1, т.6 – уволнение. Съдът споделя този извод. В чл.227, ал.1, т.1 до т.9 от ЗМВР са изброени някои тежки дисциплинарни нарушения. Видно от прочита на т.10 обаче, това изброяване не е ограничително. На преценката на органа, респ. на съда е оставена възможността други нарушения, извън изрично изброените, също да се определят като тежки.

Конкретизация на тежестта на нарушенията е дадена и в чл. 230, ал. 2, т. 4 от ППЗМВР, който определя като тежко такова нарушение на служебната дисциплина, което е „несъвместимо с етичните правила за поведение на държавните служители в МВР и с него се уронва престижът на службата.“ Съдът приема, че като е нарушил т.7, т.8 и т.17, б."б“ от Етичния кодекс, А. е извършил именно такова нарушение.

Неоснователни са в това отношение доводите на А. за съдебна практика в обратния смисъл. Напротив, цялата съдебна практика е в подкрепа на гореказаното (Тълкувателно постановление № 3/2007 г. на ВАС, Решение № 278 от 11.01.2010 г. на ВАС по адм. д. № 3884/2009 г., III о., Решение № 443 от 12.01.2009 г. на ВАС по адм. д. № 8322/2008 г., III о, Решение № 584 от 14.01.2010 г. на ВАС по адм. д. № 3425/2009 г., III о. Решение № 1775 от 10.02.2009 г. на ВАС по адм. д. № 5048/2008 г., III о Решение № 1888 от 11.02.2009 г. на ВАС по адм. д. № 13008/2008 г., III о Решение № 3198 от 7.03.2011 г. на ВАС по адм. д. № 10134/2010 г., III о и т.н изцяло в този смисъл.)

Относно довода на оспорващия за недоказаност на нарушението, съдът счита, че фактическата обстановка по извършване на деяние е безспорно установена от сведенията на четиримата свидетели (от спешна помощ и от Пътна полиция) и от останалите доказателства в дисциплинарното производство и пред съда и поради което намира и този довод за неоснователен.

С оглед всичко изложено по-горе съдът счита, че оспорената заповед е законосъобразна, поради което жалбата следва да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на спора и своевременно направеното искане на ответника по жалбата следва да се присъдят разноски, изразяващи се в юрисконсултско възнаграждение в размер на 150 лв. на осн. чл.8 вр. чл.7, ал.1, т.4 от Наредбата за размерите на минималните адвокатски възнаграждения и 160 лв., внесени като депозит за СТЕ или общо 310 лв.

Воден от гореизложеното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. посл. и чл.143, ал.4 от АПК, Административен съд София град, I-во отделение, 6-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалбата на Б. Ц. А. срещу Заповед № 4849/21.11.2011г. на Директора на Главна дирекция „Гранична полиция” на Министерство на вътрешните работи, с която му е наложено дисциплинарно наказание "Уволнение" и е прекратено служебното му правоотношение.

Осъжда Б. Ц. А. с ЕГН [ЕГН] да заплати на Главна дирекция „Гранична полиция” на МВР сумата от 310 лв. (триста и десет лева) юрисконсултско възнаграждение и разноски за СТЕ.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република Б. в 14-дневен срок от съобщаването му.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ:
(Боряна Бороджиева)